

Білій Церкві – 985 років!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 73–74 (13566–13567), 15 ВЕРЕСНЯ 2017 р. Роздрібна ціна 1 грн. 75 коп.

**Дорогі білоцерківці!
Я щиро радий привітати Вас
зі святом, яке є особливим
для всіх нас, –
Днем народження Білої Церкви!**

Біла Церква – місто, в якому хочеться закохуватись, одружуватись і народжувати дітей. Місто, в якому хочеться відстоювати справедливість і змінювати історію. Це місто, у якому міцно переплітається непересічність і традиційність. Місто, яке уособлює в собі всю Україну. Біла Церква – місто, в якому хочеться жити.

Я переконаний у тому, що не лише рідне місто є важливим для його жителів, а саме містяни є основною рушійною силою творення його історії, його обличчя! Місто змінюється, люди змінюються, ми рухаємось вперед!

Те, якою була Біла Церква, якою вона є сьогодні, й те, якою вона стане, – все це неможливе без людей, які жили, живуть і житимуть тут у майбутньому. Без тих, хто творив її історію, без тих, кого вона надихала, без тих, хто розбудовував її, та тих, хто сьогодні прославляє її своїм життям і вчинками. Тут живуть надзвичайно різні люди, але саме у цьому і є унікальність нашої Білої Церкви.

Я впевнений, що, щиро вболіваючи за своє місто, можна змінювати його вже сьогодні. Вже зараз можна робити місто комфортнішим, добрішим, красивішим.

Нам є ким пишатися, нам є що берегти, нам є до чого прагнути! Але, у першу чергу, Біла Церква – це люди! Саме нашими з Вами мріями і діями вона стає такою, якою ми хочемо її бачити! Біла Церква – це ми! Я бажаю Білій Церкві щирих, небайдужих жителів і процвітання, а Вам – найкращого міста у світі!

З Днем народження, Біла Церкво!
Зі святом, дорогі друзі!

З повагою – **Геннадій Дикий**, міський голова

**Дорогі жителі древньої
і славної Білої Церкви!
Від імені хліборобів
Білоцерківщини
вітаємо вас з Днем міста!**

Ми з вами живемо і працюємо на квітучій та благодатній білоцерківській землі. Протягом століть працювати та вправні руки жителів краю творили добробут і прикрашали цю землю, вирощували хліб, виробляли промислову продукцію. Співпраця міста і району має глибокі традиції, які зберігаються і донині. Нехай же так залишається завжди!

Біла Церква – місто з багатомісячною історією, зі своїми традиціями, звичаями, побутом та культурою. Воно славиться історичними пам'ятками, які вже давно стали візитівками краю. Усі досягнення, котрими відома Біла Церква, складаються з щоденної кропіткої праці, знань і талантів його мешканців, які є великою і єдиною родиною, що прагне створити зручні й комфортні умови для свого життя. Головне – любити рідну землю, адже будь-яка праця дає бажані плоди лише тоді, коли робиш все щиро та з вірою у краще.

Дорогі друзі!

Бажаємо вам міцного здоров'я, натхнення, родинного замирення та успіхів у всіх починаннях. Хай мир, добробут, суспільна злагода, взаємна повага та довіра панують у нашому чудовому місті. Хай збуваються світлі мрії, реалізуються добрі плани! Нехай квітує Біла Церква! Зі святом!

З повагою –

Геннадій Джегур,
голова Білоцерківської
райдержадміністрації

Віталій Гринчук,
голова Білоцерківської
районної ради

Біла Церква вшанує Героїв Небесної сотні

Сесія міської ради ухвалила рішення про реконструкцію площі по вул. Героїв Небесної сотні зі спорудженням пам'ятника на честь борців за волю та незалежність України.

Документом передбачено реконструювати площу між вулицями Театральною та Северина Наливайка і спорудити на ній пам'ятник. Із 1 жовтня по 28 грудня триватиме відкритий конкурс на кращий проект реконструкції.

Депутати проголосували і за вшанування в Білій Церкві жертв Голокосту, що також передбачає спорудження пам'ятного знака. Відповідно, управління містобудування та архітектури прийматиме пропозиції та узгоджуватиме їх з робочою групою по підготовці заходів щодо вшанування жертв Голокосту. Зокрема, щодо місця встановлення пам'ятного знаку, яке має бути обране з урахуванням генерального плану, іншої містобудівної документації, планування та забудови, що склалася історично.

З офіційних джерел

Біла Церква пам'ятає

По сусідству з райдугою

Виплакати очі. Я тепер знаю, які вони. Це блакитні очі Лариси Іванівни, мами **МАКСИМА СЛОМЧИНСЬКОГО**, якого поховали на початку грудня минулого року. Трохи більше місяця тому йому виповнилося б 23. Я не спитала матір, що то був для неї за день. Взагалі багато про що не спитала, аби наша розмова не стала цілковитою тортурою для цієї катастрофічно самотньої жінки. Максим був єдиною її дитиною. Безперестанку витираючи сльози, вона згадує, яким її хлопчик народився – міцненьким (понад 4 кілограми!), із пухкенькими, наче в хом'ячка, щічками... А підріс – став непосидючим, зовсім не шкідливим бешкетником. Все приносив із річки додому як не рибу, то жабеня, то вужика. Захоплювався світом природи, прочитав не одну дитячу енциклопедію, де розповідається про всіляку „живність“. Попри це, і з математику дружив, і з англійською, особливий хист у хлопця був до комп'ютерної техніки. Мама сподівалася, що по цій лінії він і освіту здобуде, і працюватиме згодом.

Але Макс, „Рижик“, як кликали його численні друзі, котрі не раз ватагою заходили до їхньої хати, захотів разом з товаришем вступати до училища на маляра-штукатуря. І тільки-но закінчивши навчання, 18-літнім, підписав контракт зі Збройними силами – пішов служити в нашу 72 бригаду... Очевидно, це доля. „Мам, збери мені щось переодягати, поїсти. Нас посилають на Донбас“, – просив Ларису Іванівну Максим у березні 2014-го. І на 6 місяців наче безвісті зник – ні дзвінків, ні повідомлень. Ми тепер знаємо, що довелося пережити бійцям 72-ї ОМБР на початку війни. Та навіть в тому пеклі Максима зберегла мати-рина молитва. Коли приїхав у відпустку – з бороудою і вусами, виснажений (воду з калюж пили, про харчі промовчимо), з

Не знаю, чому так. Це прийшло на рівні відчуттів одного з лагідних нинішніх вересневих днів. Раптом привидівся золотий сонячний промінчик, огорнутий у павутинку, посланий на землю таким маленьким, жвавим, усміхненим рудоволосим янголятком. Хлопчик, який у своєму земному житті насправді виріс високим і струнким, уперто не з'являється в уяві у вигляді мужнього воїна, полеглого на полі бою. Може, тому, що мав тільки 22 роки від роду. А може, тому, що з усіх дитячих і юнацьких фотографій він справді дивиться на нас сміхотливими оченятами хлоп'яти з руденьким чубчиком...

на, розлука. Тепер цій осиротілій матері залишилися тільки спогади, особливо той величезний торт і грандіозний букет квітів, з якими приїхав Максим в одну з відпусток якраз на її День народження. Востаннє вона бачила сина в серпні минулого року. Він загально відвоював 2 роки й 8 місяців. Вісім місяців – уже після контракту, що закінчився.

– Я дзвонила до нього 29 листопада (2016 р.) вранці. Все було добре. І в обід поговорили. У мене не виникло ніяких передчуттів, нічого й не наслилось перед тим... – плаче Лариса Іванівна. – А увечері телефонує синів друг: „Тьотю Ларисо, Максим загинув“... Я не повірила. Мені й зараз не віриться, що його не стало.

Максима любили всі по-братимі, також лагідно

на синову могилу тут, у рідній йому Білій Церкві. Часто – разом із першою Максимовою вчителькою Ольгою Андріївною. Лариса Іванівна каже, що не забувають її і його друзі, Максим та Костя. Телефонують, розпитують, як живеться, розповідають про себе. Жінка дуже цінує ті коротенькі розмови. Вона слухає голоси хлопців, наче спраглий п'є цілющу воду, розуміючи, що вона може закінчитись... Чи вчувається їй, чи насправді то її Максимко тихо й ніжно промовляє: „Все добре, ма...“

...Коли вже всі думки жалюми вилилися у слова і була поставлена крапка, я вийшла на балкон. Унизу біля своїх двоколісних „коней“ (таких, знаєте, крутих, блискучих, розмальованих дорожних мотоциклів) стояли троє хлопців. Відповід-

називаючи „Рижиком“. Того страшного дня молодший сержант, старший розвідник, кулеметник розвідувальної роти 72 ОМБР, він ніс службу на спостережному пункті „Хортиця“ на околиці Авдіївки. Раптом розпочався потужний танковий обстріл: працювали 2 російські танки. Один із півсотні випущених по наших позиціях снарядів обірвав життя Максима. Він став одним із наймолодших полеглих бригади. Посмертно розвідника нагородили орденном „За мужність“ III ступеня.

Зовсім недавно на місці загибелі білоцерківця розвідники бригади імені Чорних Запорозьців установили пам'ятник Максимові. Там і досі – передова. Мама не може туди поїхати й покласти квіти. Вона ходить

но одягнені і взуті, з красивими шоломами в руках – говорили щось про бензин, радились, куди поїхати. Відірвати погляд від юнаків було не сила – чиясь гордість. І років, може, по двадцять. Як Максимові... І він би міг ось так – стрілою проти вітру. Щоб дівчата завмирили, а друзі заздрили... Міг би. Якби не війна... Вересневе сонце погладило хмаринку, і враз здалося, що звітти усміхнено-схвильовано за трьома легінями, які „летять“ на своїх „байках“ білоцерківським шляхом, спостерігає русочубе ангеля-хлоп'ятко. Усіх за все пробачивши, не долюбивши й не натішившись, його душа переживає: „Хлопці, обережніше. Ми ж за вас там... щоб ви жили!“

Валентина Храбуст

Roman Naumov

Траємниці Білої Церкви в її День

ЩОРОКУ МИ СВЯТКУЄМО ДЕНЬ МІСТА. ЦЯ ТРАДИЦІЯ БУЛА ЗАПОЧАТКОВАНА НАПРИКІНЦІ 1990-х. ВІДТАК СВЯТО ВІДБУВАЄТЬСЯ ВЖЕ ВПРОДОВЖ ДВАДЦЯТИ РОКІВ. ЩОБ ВОНО ЗБИРАЛО ВСЕ БІЛЬШЕ І БІЛЬШЕ ЛЮДЕЙ, ОРГАНІЗАТОРИ НАТХНЕННО, А ЧАСОМ У ВІДЧАІ НАМАГАЮТЬСЯ ВИГАДАТИ ЩОСЬ НОВЕ, НЕ ВИХОДЯЧИ З БЮДЖЕТНИХ МЕЖ АБО ЗАЛУЧАЮЧИ ТАКОЖ І ПРИВАТНІ МОЖЛИВОСТІ. ОТЖЕ: ХТОСЬ ЦЕ СВЯТО ОРГАНІЗУВАВ, А РЕШТА НА НЬОГО ПРИЙШЛА І ЗАВДЯКИ ЦЬОМУ НАДАЛА СВОЄЮ ПРИСУТНІСТЮ СЕНС ЦІЙ ПОДІІ.

❖ Проте що це за подія? Що таке День міста? Це свято відрізняється від інших – державних, календарних, релігійних, родинних. Це свято міста, яке складається з людей, будівель різноманітного призначення і простору між ними. Всі ми маємо більш чи менш спрощене уявлення про Білу Церкву. Пишучи «спрощене», я шукав дипломатичне слово. Точніше слід було б сказати, що ми (зокрема і автор цього тексту) маємо примітивне уявлення про Білу Церкву. Напевно, знайдеться чимало людей, які не погодяться з таким категоричним і, можливо, для багатьох образливим твердженням.

❖ Сперечатися з цим не варто. Чи багато знайдеться серед понад 200 тисяч мешканців Білої Церкви людей, які хоча б один раз побували на кожній вулиці нашого міста? Я навіть не питаю, чи цю вулицю ми уважно оглянули, зрозуміли, відчули. Чи наша нога хоча б раз стала на кожній з них? Чи ми здатні осягнути щоденну працю, дії, прагнення, мрії усіх мешканців Білої Церкви? Ми можемо лише говорити про існування певних загальних уявлень, проте їхня відповідність реальному стану речей дуже сумнівна.

❖ Тепер озирнемося в минуле. Лише з початком війни я став краще розуміти,

як мені здається, людей, котрі пережили Другу світову. Стаючи старшим і спостерігаючи, як змінюється місто – назавжди відходять важливі для нас люди, зносяться або змінюють своє призначення старі будівлі, – краще розумію старші покоління з їхнім критичним поглядом на творчу здатність нащадків. Це дійсно дуже боляче, коли світ дитинства, юності йде назавжди. Колись зникне і сама пам'ять про нього, бо цей світ персональний, можливо, майже такий, як у сусідського хлопчика чи дівчинки, але не буквально такий. Завжди є емоційні відмінності.

❖ Якщо ж зазирнути ще глибше – 100 років тому, 200, 500 чи 1000, то наші уявлення про таке минуле ще більш сумнівні. Тоді вулицями Білої Церкви ходили люди, які говорили часом цілком незрозумілими нам мовами (навіть українська змінюється в часі), мали інший світогляд, життєву мету. Навіть для тих, хто є нащадками цих людей, вони такі ж непізнані.

❖ А що ж історичні праці про Білу Церкву? Невже вони не дають нам відповіді на питання про те, яким було минуле нашого міста? Безумовно, щороку ми дізнаємося про історію Білої Церкви все більше, але є межі пізнання. Сума всіх збережених історичних документів, навіть

якщо б нам удалось дослідити їх усіх, ніколи не покаже нам минуле життя у всій її повноті. Історики ведуть вічне змагання з Минулим, щоб зберегти бодай частку того, що невпинно поглинає забуття.

❖ Як нам зрозуміти свої далекі предки? Білоцерківці, які на гербі (нашому гербі!) лук зображували оберненим навпаки. Чому? Таких незбагнених речей у нашому минулому більше, ніж хто-небудь може собі уявити. У цьому минулому є все: і казкові скарби гетьмана Мазепи та графів Браницьких, і моторні події ХХ століття. Ця таємниця є в кожному з нас, бо ми самі себе знаємо дуже поверхово.

❖ Тому на запитання, чим є Біла Церква, ми впевнено, не помиляючись, можемо відповісти, що це наша частинка планети, сповнена таємницями. Відтак День міста у Білій Церкві – це день, коли ми всі разом спробуємо пізнати хоча б частинку наших таємниць, адже для кожної людини вони мають магнетичні властивості. Ми вийдемо зі своїх помешкань, щоб побачити і почути один одного. Можливо, у цей день відповіді на великі питання будуть у повітрі, що наповнюватиме вулиці Білої Церкви разом з нами.

Євген Чернецький

Люди, якими пишаємось

Напередодні 985-ліття Білої Церкви депутати ухвалили рішення про присвоєння звання «Почесний громадянин міста Біла Церква».

Цьогоріч його удостоїлися двоє наших земляків: Теодор Григорович Дячун – за вагомий особистий внесок у відновлення та захист української державності та Дмитро Архипович Чмирук – за вагомий особистий внесок у розвиток велосипедного спорту в місті.

Теодор Григорович Дячун (фото – в матеріалі нижче) з юних літ брав участь в русі Опору нацистським окупантам і радянському тоталітарному режиму, служив розвідником у відділах Української повстанської армії. Виконував бойові завдання зі збору розвідданих про окупаційні режими в Україні з добування зброї, амуніції та припасів. Безпосередньо брав участь у роззброєнні солдатів підрозділів вермахту.

З насадженням в Україні тоталітарного комуністичного режиму остаточно перейшов на нелегальний стан. У складі розвідувальних і бойових груп брав участь у диверсійних акціях проти органів окупаційної влади та каральних загонів. Проводив агітаційну роботу серед населення Західної України.

Заарештований органами КДБ і після кату-

вань засуджений до страти. Тиждень перебував у камері смертників. Рішенням суду смертний вирок було замінено 25,5 року каторги і позбавленням громадянських прав на 10 літ. Ув'язнення відбував у концентраційних таборах у Казахстані.

Один із засновників Білоцерківської станиці братства ОУН-УПА. Незважаючи на поважний вік, усі роки активно боровся з пережитками комуністичного режиму, за утвердження української державності й національної гідності. І досі, у свої 90 літ, Теодор Григорович бере активну участь в зустрічах з молоддю, у масових заходах, виступає на мітингах у Білій Церкві, Києві, здійснив кілька волонтерських поїздок у зону антитерористичних операцій у Луганській та Донецькій областях.

Дмитро Архипович Чмирук – директор спеціалізованої дитячо-юнацької спортивної школи олімпійського резерву «Промінь» з велосипедного спорту із 1993 року, тренер-викладач за сумісництвом з 1969 року, голова ГО «Федерація велосипедного спорту Київщини» з 1983 року, майстер спорту СРСР (1965 р.), заслужений тренер України (1989 р.), заслужений працівник фізичної культури та спорту України (2001 р.), почесний працівник фізичної культури і спорту України (2007 р.).

За всі роки у велошколі підготовлено учасників Олімпійських ігор 1996, 2000, 2004, 2008, 2016 років. У 2000-му на Олімпіаді в Сідней вихованці «Променя» отримали 4 срібні медалі. Зі стін школи вийшли 11 чемпіонів світу, 11 призерів, 12 чемпіонів Європи, 12 призерів, 26 володарів Кубка світу і 18 призерів.

розпочали завойовувати їх на чемпіонатах Європи, світу, Кубках світу, Олімпійських іграх.

З того часу щорічно учні школи успішно презентують Білу Церкву, Київщину, Україну на чемпіонатах Європи, світу, Кубках світу та раз на 4 роки – на Олімпіадах.

3 офіційних джерел

Що єднає Білу Церкву з галицьким селом

Захід, що відбувся напередодні святкування 26-ї річниці відновлення незалежності України в бібліотеці № 10, можна було б назвати одним із багатьох, що їх з душею, сумлінно готують і проводять тутешні берегині книжки, мудрості, традиції, історії на чолі з Ганною Нагорною. Але можна, й це також буде справедливо, назвати дійство унікальним. Із багатьох причин. Найперша – власне привід, який зібрав численну аудиторію. Ним стала презентація «Нарису історії села Стегніківці» Богдана Чорномаза – книжки про далеке село на Тернопільщині, написаної істориком, котрий живе і працює в Умані.

■ На перший погляд, дивне поєднання віддалених у часі й просторі об'єктів і суб'єктів, причетних до події, насправді пояснити дуже просто. Адже саме в Білій Церкві вже майже 40 років мешкає один із головних героїв нарисів, його співавтор, людина, без перебільшення, легендарна – комбатант УПА, колишній політичний в'язень, як він каже про себе – останній бандерівець нашого міста, Теодор Григорович Дячун. Скромний невеличкий чоловік у традиційних строях, якому з 20 березня вже пішов 91-ий рік, він також був присутній на презентації. І, зрозуміло, всі виступи, репліки, розповіді дивовижним чином – енергетично й історично – поєднують саме він.

■ Хто не читав книжку, міг з насолодою й цікавістю послухати завідувачку бібліотекою, привітну і гостинну пані Ганну. Вона перегорнула ті сторінки, де йдеться про давню й сучасну історію Стегніківців, про легенди й традиції, про незвичайні пам'ятники-фігури, про тамтешню церкву, іконостас якої був освячений Андрієм Шептицьким... Та очевидно, що найбільшою цінністю села є його люди – це розуміє автор, виходець із нього, це зрозуміли всі, хто прочитав і ще прочитає «Нарис...», побувавши на зустрічі, і дуже хочеться, аби це зрозуміла й наша Велика Батьківщина.

■ Ділячись враженнями від книжки, письменник Володимир Іванців наголосив саме на її повчальності, зокрема, для білоцерківців. Бо те, що в невеличкому селі кожен сьомий мешканець був репресований

чи вбитий совєцьким режимом, бо чинив йому несамовитий опір, бо прагнув волі своїй землі, – то таке щось означає!

■ Володимир Опанасович порадив усім прочитати презентоване видання, де надруковані 12 листів Теодора Дячуна, де згадано імена всіх убитих (які ж вони були молоді, наче нинішні наші хлопчики, котрі боронять Україну на Сході!), та подарував старому солдатіві свою нову книжку. А його внучка Діана – вірша.

■ Надзвичайним сюрпризом для комбатанта і для всіх присутніх став телефонний дзвінок-вітання від голови об'єднаної територіальної громади, до якої нині входять і Стегніківці, Анатолія Кулика. Він доповів про те, як живеться нинішнім нащадкам колишніх повстанців, як газдують, що планують, запросив у гості.

■ Голова Білоцерківського міськрайонного об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка Костянтин Климчук також зауважив на цінності такої книжки. Адже в ній йдеться про те, що, навіть переживши 4 окупації, стегніківські жителі не стали на коліна перед брутальним загарбником. Костянтин Вікторович нагородив грамотами «Просвіти» Г. Нагорну, В. Іванціва та, звісно, Т. Дячуна.

■ Лагідне тепле слово, з поклоном і поезією адресувала Теодорові Григоровичу помічник народного депутата О. Марченка, котру із ветераном УПА поєднує давня шкура дружба, Марія Постоєва.

■ Власне презентація потихеньку переросла у ще одну безцінну зустріч із живим утіленням історії всієї України. Її

безперервність, трагізм та негасимий вогонь прагнення українців до самостійності – все це унікальним чином зберігається в одній людині. Смертний і в той же час спокійно-впевнений і вибраною шляху. Теодор Дячун відбив 28 років неволі в казахських степах, а повернувшись на Батьківщину, жив з мрією про вільну і багату Україну. Треба було – знову борючись за це: словом і ділом. Стояв на Майдані, їздив на фронт – бодай копією чи своєю присутністю підтримати теперішніх воїнів.

■ Він не задоволений надрукованими в «Нарисі...» документами, «склепаними» радянськими «писаками» з «органів», простіше кажучи, стверджує: «Брешуть!» Немає й досі в нас тієї України, за яку воювала УПА. Але, як згадували під час зустрічі побратими В. Синякевич, письменник А. Гудима, інші промовці, і в пам'яті, і слава Богу, в житті ще є по-справжньому великі люди, які, немов нетлінну жарину, готові передати власні насагу, впертість, жертвовність, вірність, любов і віру, так потрібні творцям України і борцям за неї. Аби тільки було кому передавати.

Валентина Храбуст

Місто

Рідним загиблих за Україну виплатять допомогу

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ БУВ СЕРЕД ТИХ ПИТАНЬ ОДНІЄІ З ОСТАННІХ СЕСІЙ МІСЬКОЇ РАДИ, ЯКИМ ДЕПУТАТИ ПРИДІЛИЛИ ОСОБЛИВУ УВАГУ.

Зокрема, ними затверджено Програму соціального забезпечення та соціального захисту населення м. Білої Церкви «Турбота» на 2017–2022 роки. Її пріоритетними завданнями є соціальний захист та підвищення рівня життєзабезпечення мешканців міста; соціальна підтримка осіб, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», та громадян, яким передбачена підтримка нормативними актами Біло-

церківської міської ради; соціальний захист бездомних громадян, осіб, звільнених з місць позбавлення волі, самотніх жителів та осіб, що потребують додаткового соціального захисту; відзначення пам'ятних дат, загальнодержавних та релігійних свят; соціальна допомога та підтримка при організації поховання; інформаційно-роз'яснювальна робота; перевезення окремих категорій громадян; фінансова підтримка громадських організацій соціального спрямування тощо.

Депутати також ухвалили рішення «Про виплату у 2017 році одноразової гро-

шової допомоги з нагоди Дня захисника України». Відповідно до нього, з нагоди згаданого свята передбачена виплата допомоги членам сімей загиблих (померлих) учасників бойових дій з числа осіб, які брали безпосередню участь в антитерористичній операції, в однократному розмірі прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленому на 1 січня 2017 року, за рахунок коштів міського бюджету, передбачених на виконання заходів Програми «Турбота» на 2017–2022 роки.

3 офіційних джерел

З Днем народження!

Сердечно вітаємо активістів міської організації ветеранів, які свої дні народження святкують у вересні:

О.Я. Черепанов, Л.Г. Горюнова, М.М. Оріховський, В.Ф. Яремчук, В.О. Бондар, Ж.М. Крупа, Т.Л. Зінченко, Е.М. Ріхтік, І.М. Кучер, Л.А. Максименко, Н.К. Шаповал, І.Г. Купчинський, М.О. Котова, А.П. Христюк, Т.І. Дазаренко, Л.С. Міркула, В.П. Кропивницький, М.О. Уманець, Л.Ф. Мирна.

Хай радість панує у Вашій світлиці,
Хай сонечко сяє колоссям пшениці,
Хай доля дарує щасливі хвилини
У дружньому колі та в колі родини.

З повагою – В. Волощенко, голова міської ради ОВУ

Білоцерківська громадська організація інвалідів-ліквідаторів Чорнобиля вітає з Днем народження членів нашої організації, які народилися у вересні:

М.М. Сіневич, В.П. Рудченко, М.Ф. Ростовський, О.І. Пастнов, В.І. Мудріцький, А.І. Пелих, М.І. Шевченко, О.П. Літошенко, О.В. Климовський, Л.Я. Куліковський, Т.А. Шпак, В.О. Коваль, М.І. Самусенко, В.В. Гребініченко, В.М. Дубенко, О.П. Білецький, В.М. Захожий, О.Г. Галь.

Нехай цвітуть під небом синьоким
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість, чиста і висока,
Щоденно хай до хати поверта!

З повагою – М.М. Романиця, голова організації

У вересні свої дні народження відзначають ветерани
Залізничного селища:

В.П. Єрмоленко, М.П. Новохацька, Л.С. Старжинська, Л.В. Ткаченко, Н.Ф. Безгіна, Г.А. Кучерявий, Н.К. Кашко, Н.Ф. Лещенко, П.Д. Ярмоленко, В.П. Земляк, К.М. Якименко, В.І. Берегова, а також наші ювіляри:
О.С. Шейна, М.І. Говгаленко, О.П. Лепесій, Л.В. Кураш, Н.Д. Проценко.

Бажаємо, щоб здоров'я джерелом іскрилось,
щоб добробут цвів злагодою, а щастя пливло рікою.

З повагою – В. Штеревера,
голова організації ветеранів 4 мікрорайону

Вдячність

Щиро дякуємо депутатів Білоцерківської міської ради **Ігореві Вікторовичу Гейлу** за турботу про людей похилого віку, ветеранів, пенсіонерів, воїнів АТО Білоцерківського національного аграрного університету та надану матеріальну допомогу.

Бажаємо Вам здоров'я, успіхів і достатку! Нехай добро, яке Ви даруєте ближнім, тим, хто найбільше цього потребує, повернеться до Вас сторицею!

З повагою – Е.В. Ланін

Уряд відповідально підготувався до зими та нарощує видобуток українського газу**ГОТОВНІСТЬ ДО ЗИМИ – 95,6%**

Цього року Урядом України місцевій владі виділені рекордні 9 млрд грн на підготовку до нового опалювального сезону. За станом на сьогодні в загальному готовність до опалювального сезону 2017/2018 рр. становить 95,6%. Зокрема, підготовлено 97,3% шкіл, 96,7% дитячих садків, 91,5% лікарень. І це найвищий відсоток готовності до зими за всю новітню історію держави.

Кабінет Міністрів України в рамках підготовки до нового опалювального сезону повністю забезпечив усі умови для створення паливних запасів та матеріально-технічних засобів. Уже накопичено 1,9 млн тонн вугілля, що вдвічі більше, ніж торік у цей же час. У підземні газові сховища закачано близько 15 млрд кубометрів газу, що на 2 млрд перевищило минулорічний максимум.

Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман: «Ми достойно розпочнемо та пройдемо черговий опалювальний сезон. У нас достатньо запасів газу й вугілля, все буде нормально з електроенергією, все буде добре з теплом у кожній українській оселі. Водночас я прошу місцеву владу дружити з синоптичними службами, аби перший сніг не впав на голови зенацька. Щоб в оселях було затишно, світло й тепло, а люди повинні ходити чистими тротуарами».

Після реформи децентралізації приріст місцевих бюджетів становить 100 млрд грн. І завдання громадськості – контролювати на прямку використання цих коштів. Тому Прем'єр-міністр України В. Гройсман ініціював практику звітів керівників областей про проведену роботу за кошти, які надійшли від реформи децентралізації.

До слова, у 2015 році обсяг фінансування підготовки до опалювального сезону регіонів склав 2,1 млрд гривень. Це означає, що лише на 50% місцеве самоврядування збільшило свої видатки на галузь.

Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман: «Треба проаналізувати, що зробила місцева влада задля зростання доходів, легалізації зарплат громадян. На кожному засіданні Уряду ми будемо виділяти 10 хвилин, щоб кожна область прозвувала з презентацією що, де зроблено, де є проблеми, яким бачать економічний розвиток регіону, які підприємства будуються. І так щотижня. Будемо заслуховувати області, щоб відчувати справжній стан справ».

Позитивної динаміки набрав і рівень оплати населення рахунків за житлово-комунальні послуги. Сьогодні він складає 112%. Серед областей, які мають найнижчі показники за розрахунками за ЖКП, – Харківська, Сумська, Волинська, Львівська, Хмельницька, Чернігівська й Івано-Франківська області.

ЕНЕРГОНЕЗАЛЕЖНІСТЬ – ВИДОБУТОК УКРАЇНСЬКОГО ГАЗУ ЗРОСТАЄ

Обраний Урядом України курс на збільшення власного видобутку газу дозволить цього року забезпечити приріст видобутку на 600-700 млн кубометрів, а в 2020 р. вийти на повну енергетичну незалежність України та змінити цінову політику на ринку палива – в бік зменшення його вартості.

Україна має всі можливості для нарощування видобутку, оскільки є однією з найбільших держав Європи з великими покладами палива. Так, за даними державної компанії «Укргазвидобування», запаси газу в Україні перевищують 900 млрд кубометрів.

Минулоріч Уряд прийняв ряд важливих рішень, спрямованих на забезпечення енергетичної безпеки держави. Це і запровадження єдиної ціни на газ, і затвердження Концепції розвитку газовидобувної галузі України, план реалізації якої на сьогодні вже виконується. Завдяки цьому зупинено падіння видобутку українського газу.

За вісім місяців 2017 року обсяг видобутку природного газу становив 10 079 млн куб. м, що на 343 млн кубометрів (або 3,5%) перевищує показники аналогічного періоду минулого року. Водночас, це більш ніж у чотири рази перевищує обсяг нарощування видобутку за весь 2016 р. До кінця цього року планується видобути 15,2 млрд куб. м газу, наступного – вже 16,5 млрд куб. м газу. Добовий видобуток газу продовжує триматися на максимальних за останні п'ять років показниках – 42 млн куб. м.

Під час одного з останніх засідань Уряду Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман ініціював проведення повного аналізу ситуації у газовидобувній галузі – від адміністративних питань до відносин з обласними радами, передусім, в питаннях блокування роботи держкомпаній – затягування погодження спецдозволів обласними радами.

Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман: «Доручаю протягом місяця опрацювати проблемні питання – по держгеослужбі, по ліцензіях, по інших питаннях – і створити нормальні умови, щоб Україна стала державою, яка не імпортує, а експортує газ. Я зацікавлений в тому, аби Україна добувала 20 млрд кубометрів і більше».

Виконання урядової Програми 20/20 матиме величезний позитивний вплив на всю Україну, бо це: + 200 млрд грн до росту ВВП, + 2 млрд дол. на економію імпорту газу, + 1 млрд грн збільшення доходів громадян, + 20 тис. робочих місць.

Департамент інформації та комунікацій з громадськістю Секретаріату Кабінету Міністрів України

Порошенко сам купує зброю й передає її армії

Президент Петро Порошенко витрачає власні кошти на придбання зброї, яку передає Збройним силам України. Про це повідомляють ресурси Ukrainian military pages та народний депутат Володимир Ар'єв.

Так, *ukrmilitary.com* пише, що з початку російської агресії проти України Петро Порошенко витратив понад 500 млн гривень власних коштів на допомогу ЗСУ, в тому числі декілька десятків мільйонів для 3-го окремого полку спеціального призначення Сил спеціальних операцій (до 2016 року – оперативного командування «Південь» Сухопутних військ).

«Серед переданої допомоги – автомобілі, бронезилети, спорядження, форма, теплі речі, а також 100 снайперських комплексів у складі 82-х 7-62-мм карабінів Z-10 (308 Winchester) та 18 гвинтівок Savage під набій 338 Lapua Magnum, оптика, далекоміри та десятки тисяч набойів», – уточнює видання.

У серпні під час візиту Президента до 3-го окремого полку спецпризначення, який дислокується у Кропивницькому, командир полку передав Порошенку символічний подарунок із гільзами від набойів, випущених з цих гвинтівок, з прізвищами загиблих побратимів, зазначає ресурс.

За інф. видання «Українська правда»

Наші**„Стокротка” – зірка фестивалю**

В старовинному польському містечку

Пшедбуж Лодзького воєводства з 13 по 16 серпня проходив XXVI Всесвітній фестиваль поезії Марії Конопницької, присвячений 175-річчю з дня її народження.

Марія Конопницька – поетка, новелістка, критик, публіцист і громадський діяч, автор творів для дорослих, юнацтва та дітей, жила і творила в час, коли польський

народ боровся за національне відродження. Весь її творчий спадок пронизаний почуттям патріотизму, безмежної любові до рідної землі та свого народу. Нині її твори,

перекладені багатьма мовами світу, збагачують культурну та духовну спадщину не тільки слов'янських народів, а й усього людства.

Відтоді, як 1992 року був

започаткований фестиваль, у ньому взяли участь більше десяти тисяч учасників із 46 країн світу, серед яких були представники полонійних організацій зі США, Канади, Австралії, Китаю, В'єтнаму, Туреччини, Швеції. Всіх їх об'єднує любов до польського слова та почуття єдиної польської родини.

Ось і в цьогорічній конкурсній програмі змагалось понад 200 учасників з України, Білорусі, Литви та Росії.

Серед них у номінації «Пісенна творчість» брав участь творчий колектив «Стокротка» (в перекладі з польської – «Маргаритка») Центру польської освіти і культури з Білої Церкви (голова Центру – Наталія Цукан). Керівник хору Олена Дубовик вдало поклатла вірші Марії Конопницької «Sine lasy» та «A kiedy blysnie nowy wschod» на музику, і «Стокротка» стала лауреатом фестивалю, зайнявши III місце в категорії «Хо-

рові колективи». Окрім диплома та грошової винагороди, білоцерківці отримали ще й прихильність та любов глядачів.

Лауреатом конкурсу декламаторів серед дорослих стала член Центру Ядвіга Козішкурт. Два твори в її виконанні «Ojczyzna» та «Jak sie zarubaja» знайшли своїх прихильників серед журі та глядачів. Конкурс об'єднав не тільки всіх учасників, а насамперед представників нашої рідної української землі. Колективи з Донбасу, Харківщини, Дніпропетровщини, Хмельниччини, Київщини, Запоріжжя були єдиною дружною сім'єю.

«Стокротці» випала велика честь на гала-концерті закрити фестиваль, даруючи глядачеві як польські, так і українські пісні. Всі учасники та польські глядачі радо співали й танцювали разом з нашим хором, і це було великою радістю і щастям, підтвердженням того, що ми – єдина велика родина. Так було і так буде завжди!

Світлана Мельниченко-Бендаловська

«Дивогонка» – великі перегони маленьких велосипедистів

Минулої суботи на стадіоні «Трудові резерви» відбулися VI Всеукраїнські дитячі велоперегоні «Дивогонка», які за традицією двічі на рік за сприяння громадського діяча Сергія Істоміна організує молодіжна громадська організація «Дієва молодь» та мережа магазинів «VeloOnline».

За звичним регламентом першими стартували наймолодші. Юні спортсмени змагалися не лише на велосипедах, а й на біговеллах та само-

за призові місця боролися близько 200 дітей віком від 2-х до 16-ти років, але, як завжди, перемогла дружба.

Цьогорічною новинкою

майстер-класів. Крутою несподіванкою і приємним подарунком для білоцерківців стала фотозона «Автозвук» (класна машина міськ 40 кіловат шикарного звуку!). Компанія «Ford» виготовила всього два таких автомобілі.

Спортивний фестиваль не оминули і поважні гості – народний депутат України Хвичка Мепарішвілі та депутати Білоцерківської міської ради Ігор Гейло і Володимир Бабенко.

Сім годин спортивного азарту, розваг, сміху і веселощів, чудової музики, прізв'язок від спонсорів – і шоста білоцерківська «Дивогонка» стала вже історією. Вона перевершила всі сподівання, проте завжди є до чого прагнути, тому вже зараз починаємо планувати наступні змагання, що мають відбуватися навесні наступного року.

Красно дякуємо всім, хто долучився до організації та проведення спортивного велосипедного свята. Особливо генеральним партнерам велофестивалю – мережі меблевих магазинів «Лефор», фітнес-клубу «Тонус» та рекламній групі «4x4».

Юлія Таран

Фото Дениса Жєнгала

катах. Батьки і вболівальники дуже активно підтримували маленьких чемпіонів! Всі отримали неймовірно позитивні емоції, заряд оптимізму і ба-дьярості!

заходу стала сімейна естафета. А заїзд батьків на дитячих велосипедах викликав справжній ажіотаж.

Окрім велозмагань, відбулася низка цікавих ігор і

Незабутні

Від України не відступився

Цьогоріч 16 вересня виповнилося б 70 літ Валерієві Марченку, українському дисиденту-правазахиснику, літературознавцю, перекладачеві. Він народився в Києві у знаній родині. Був онуком (по матері) М.І. Марченка, українського історика, автора численних праць з історії України доби середньовіччя, першого радянського ректора Львівського університету (1902–1983).

За свої політичні погляди 25 червня 1973 року Валерій був заарештований співробітниками КДБ. За вироком Київського обласного суду від 27 грудня 1973-го засуджений до 6 років позбавлення волі в колонії суворого режиму і 2 років заслання. Відбував покарання у пермському таборі для політ'язнів № 35.

Після звільнення В. Марченко жив у Києві. Активно займався правазахисною діяльністю, розсилав листи-протести із засудженням існуючої системи. Рішуче виступив проти інструкції Міністерства освіти УРСР «Про посилення вивчення російської мови у школах України», яку назвав «най-

свіжішим Валуєвським указом». 21 жовтня 1983 року вже важко хворого Валерія заарештовують вдруге і 13–14 березня 1984-го засуджують до 10 років таборів особливо-го режиму і 5 р. заслання. Етапом був він відправлений у пермські табори, де незабаром відмовили нірки. Помер В. Марченко 5 жовтня 1984 р. у тюремній лікарні в Ленінграді. Мати Валерія добилася видачі тіла сина.

Принципова, чесна людина, українець, який до останньої хвилини життя був вірний своїй Батьківщині, Валерій Марченко посмертно нагороджений орденом «За мужність» I ступеня (8 листопада 2006 року) –

за громадянську мужність, самовідданість у боротьбі за утвердження ідеалів свободи і демократії та з нагоди 30-ї річниці створення Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінських угод.

Підготував

Микола Отиченко

На наших очах народжується ще одна візитна картка міста – оновлений Олександрійський бульвар. І, як мені здається, він змагатиметься за популярністю з парком. Одно-го разу перед сном я вирішила здійснити променад завершеною ділянкою алеї від «Пентагону» до готелю «Рось» і була приємно здивована: акуратно вимощеними доріжками неквапом прогулюються благодушно налаштовані містяни, усі лавки зайняті інтелігентними людьми, що розмовляють про піднесення, велосипедними доріжками на роликках і самокатах радісно ганяють щасливі дітлахи. І всю цю ідилію освітлює рівнеський рядок витіюватих ліхтарів, що простягається у далечінь. Чим вам не Круазетт? Панове, немає можливості побувати в Каннах? Ласкаво просимо до нас на Олександрійській!

А завершує цей шедевр ландшафтної архітектури кована лавка з двома символічними серцями з написами «Ти» і «Я». Зізнаюся: дуже захоплююся систою, але де, скажіть будь ласка, взяти «друге серце»? У тому-то і заковика. Тож я закликаю всіх закоханих не полінуватися під'їхати до готелю «Рось» і апробувати об'єкт.

Хочеться вірити, що він має містичні властивості, тобто, якщо ви вдвох сядете на цю дивовижну лавку, то все у вас буде добре.

Бульвар

Ну, а щоб трава газонів бульвару завжди залишалася свіжою й тишила око, пропонуємо всім любителям уранішніх пробіжок прихоплювати з собою хоч би одну пляшку води і поливати закріплену за собою ділянку. Велике прохання до мера відремонтува-

ти наявну в мене в дворі (відразу за «Галереєю мод») колонку. А я зобов'язуюся щоранку поливати ділянку від Критого ринку до перехрестя з вулицею В'ячеслава Чорновола. Знаєте, в чому полягає таємниця знаменитих англійських газонів? Їх культиву-

ють 300 (!) років і поливають щодня, навіть у дощ. Упевнена, що через багато років наші вдячні нащадки згадають нас «незлим, тихим словом» за добре виконану роботу.

Спостерігала

і замалювала

Оксана Цигрик

17 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ПРАЦІВНИКА ЛІСУ

Неочікувана зустріч

Мій давній знайомий, колишній однокурсник, інженер-лісівник, уродженець Білої Церкви і нинішній пенсіонер, Григорій Миколайович в 60-ті роки працював у Київській лісовпорядній експедиції.

– Склалося так, що в червні 1969 р., на 6-й рік роботи, мене направили на впорядкування лісонасаджень Чорнобильського району, – згадує ветеран. – Адміністрація дозволила мені підібрати в групу своїх земляків-білоцерківців: помічника таксатора Анатолія Петренка та трьох молодих хлопців-робітників.

Із керівництвом Чорнобиля та лісгоспзагом домовилися про трьохмісячне проживання в школі с. Іванівки. Нам виділили там два класи. Продукти закуповували в Чорнобилі та у місцевих селян. Дружина охоронця школи Марія Вікторівна погодилася готувати нам їжу на шкільній кухні. Жінка виявилася справжнім майстром! Особливо припа-

ли всім до смаку її вареники та пиріжки з сиром, вишнями, капустою, які були білими, пухкими, запашними...

Ми мали з собою дозволені види зброї. У мене – пістолет, в інших – дві рушниці, два карабіни, мисливські ножі. Адаже в навколишніх лісах бродили хижакі – бурі ведмеді й вовки, а на деревах ховалися рисі. Можливою була поява злочинців.

У вихідні ми періодично вирушали до лісу, щоб вполювати тетерів чи глухарів. Поодиночки не виходили, а по 2–3 чоловіки. Кожного разу приносили з собою трофеї – по кілька крупних птахів. Та одного вихідного Анатолій Петренко, всупереч інструкції, став проситися, щоб дозволили йому самому вирушити на полювання до лісового масиву. Хоч із деякими сумнівами, але шеф відпустив підлеглого. Собака покірно побіг за чоловіком.

Стояла тепла, погожа, серпнева пора. Листя на деревах починало жовтіти, готу-

ючись до багряної осені. Ягідники яскраво виблискували синьо-фіолетовими плодами проти сонця.

Лісівник прокрував близько трьох кілометрів і зупинився на хвойно-листяній ділянці. Гавчик підбіг до розлогої сосни і гучно загавкав, засвідчуючи на ній пернатого. Анатолій побачив у кроні дорослого глухаря, прицілювся і вистрілював. Важкий птах грудкою звалився на землю. Пес раптово кудись зник.

Чоловік побачив неподалік густі зарослі ожини, на яких кетягами звисали синюваті ягоди. Потім, обминаючи колочки на гілках, долонею зчурвав плоди.

Смакуючи ягодами, спеціаліст раптом заляк на місці: недалеко маячила якась висока, нелюдська, постать, що почала наближатися.

«Та це ж ведмідь!» – на решті дійшло до чоловіка. Той також ласував свіжими,

ароматними дарами природи. Голова відмовлялася мислити, всередині все похолото, руки й ноги здавалися ватними...

За якусь мить Анатолій трохи отямився від шоку й неочікувано зустрівся з хижаким і згадав про зброю за спиною. «Зняти рушницю з

плеча, направити її на звіра і вистрілити не вдасться», – розмірковував лісівник. І мав рацію, адже ведмідь уже також дивився на чоловіка, слідкував за кожним його рухом.

Пильніше придивившись, мисливець розгледів широкі волохаті груди, розкритого рота з висунутих довгим язиком, гострі кігті на лапах бурого, готового зняти скальп із розгубленої людини. А ще глянув в очі супротивника, які здалися Петренкові скляними й холодними. В голові роїлося безліч думок – як вийти із ситуації? Від смерті чоловіка відділяла декілька секунд.

Коли звір зупинився перед лісівником за два кроки і простягнув вперед важку волохату лапу, щоб ударити нею жертву, в того, нарешті, просвітлишало в голові. Лісовпорядник різко підняв догори руку з п'ятикілограмовим глухарем та з силою жбурнув його в морду нападника. Хижак на льоту упіймав птацю і почав жадібно розривати її на шматки.

Тоді, скориставшись рятівною паузою, Анатолій рвону з місця і стрімголов по-

мчав подалі від небезпеки. У темному бору, десь за кілометр, захеканий і збуджений, з тремтливими руками й ногами, він зупинився, щоб перевести дух. На постріл з рушниці із-за дерев вибіг Гавчик і повів господаря до школи...

До класу той зайшов блідим, мовчазним. Не промовивши й слова, повісив він рушницю на забитий у стіні цвях та ліг спати.

Прокинувшись за кілька годин, Анатолій спробував забалкати, але не зміг. Написав записку: «У мене занімів язик, зустрівся ніс до носа із ведмедем»...

– Після такої неочікуваної і близької зустрічі зі звіром у лісі Анатолій Петренко три місяці перебував на інтенсивній реабілітації у Києві. І вже після того почав нормально розмовляти, – згадує Григорій Миколайович. Згодом Петренко, за наполяганням дружини, звільнився з експедиції та разом із сім'єю повернувся до Білої Церкви, де влаштувався на роботу в лісництво...

Іван Василенко, лісівник

Засновник: Білоцерківська міська рада
Редактор: Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область, м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук», м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок 26000000033041
Код ЗКПО 13723251
Київська міська філія ПАТ «УКРСОЦБАНК»
Білоцерківське відділення
МФО 300023
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1578 ПР від 10.04.2014 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.